

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

זמני השבת

בניסת השבת: 16:28
יציאת השבת: 25:17

עלון מס' 109
כ"ט חשוון תשע"א

תולדות

"אדם לעמל יולד"
(איוב ה')

שלאם זכה, הרי הוא
עמל עלמלה של
תורה ויגע בתורה
ובמצוות השי"ת. ולא
לא זכה, יש לו עלמל
של דברים אחרים..

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"ויאמר עשו, הנה אנכי הולך למות; ולמה זה לי, בכרה"
(בראשית כ"ה, ל"ב)

ידע עשו שהוא הולך למות בין מצד העבירות שיש בידו ובין מצד שהוא ציד
שהוא מסכן את חייו כל רגע ורגע, ומזה שלא ידע את גדול מעלת המצוות
ובכללם זוהי הבכורה שביעט בה ולא רצה אותה..

וביום העשירי, הנה פלא, היא רואה שהיא
ממשיכה לחיות וביום האחד עשר התחילה
כבר לצבוט את עצמה ולא התאפקה
והתקשרה לבית החולים וביקשה שיביאו
לה את המנתחים שהיו בחדר פלני בשעה
פלנית ואלו באו.

אבל אנחנו יהודים מאמינים בני מאמינים
יודעים את השכר של המצוות ואת גודל
מעלת הזמן, ופעם שמעת מפי הרב יוסף
מוחבר שסיפר על אישה אחת בגיל
שלושים לחייה שהרגישה בעיות בגב
וכשהגיעה לבית חולים אמרו לה שהיא

"בלקום שלדם"
חושב
שם הוא נמצא"

שאלה אותם: "אני היא
זו אותה אישה
שאמרתם שנשאר לה
עשרה ימים לא
התקשרתם אלי, מה
קורה איתי, האם יש
שיפור במחלה?"

צריכה לעבור ניתוח,
בלית ברירה הסכימה
אותה אישה והנה
הרדימו אותו והחלו
בניתוח, לאחר הניתוח
התעוררה האשה
והתחילה לשמוע את
הרופאים מדברים על
ידה באומרם: חבל
שגילנו בה את המחלה
(סרטן) ברמה גבוה, היא
מאוד צעירה בשביל

הרופאים היו תמהים
ולא הבינו, אמרו לה:
"גברת, האישה
שהיתה צריכה להפטר
כבר נפטרה וזו לא את

להיפטר מן העולם בעוד עשרה ימים.
והנה היא התחילה לבכות והרופאים לא
שמו לב אליה שבכתה או ששמעה אותם
בכלל, מפני שהיתה עם הגב אליהם, והנה
מרוב צערה הלכה לביתה בלי לומר לאף
אחד כלום.

אלא זו האישה שהיתה לידך במיטה ובגלל
שהיית עם הגב אלינו לא הבנת זאת".
אותה האשה לא פסק החיוך מפניה במשך
כמה שבועות וכמובן שהמשיכה בגמ"ח
שפתחה. אומר הרב, האישה הזאת היה
לה במחשבה שסופה עוד עשרה ימים,
ומה היא עשתה בשביל להציל את חייה,
אבל אנחנו לא יודעים אפילו אם נחייה עוד
שעה, מכאן נלמד כמה חשוב הזמן שלנו
וכמה זה חשוב כל המצוות שאנו צריכים
לאסוף לעצמנו...

והנה אותה אשה התחילה לפתוח גמ"ח,
והתחילה לזכות את הרבים, לקרוא
תהילים לרפואתה ולעזור לאנשים ולמלמדי
תינוקות, העיקר להישאר בלי זמן מבזבז,
כי הזמן שלה קצר והיא צריכה להרבות
בתפילות ובתחנונים וכן כך עשתה במשך
עשרה ימים, איך שאומרים "לא פסיק
פומיה מגירסיה".

~ מתוך פרי חן על התורה ~

מחל - למי
שחטא לך.
תן - למי שמנע
ממך. התחבר -
למי שנפרד
ממך.
(מבחר הפנינים)

**"וַיֹּאמֶר לְאָבִיו, יְקָם אָבִי וַיֹּאכַל מִצֵּיד בְּנֹו
בְּעֵבֶר, תִּבְרַכְנִי זְנוּשָׁךְ"
(בראשית כ"ז, ל"א)**

מסופר על רבי סעדיה גאון, שפעם נכנס לבית המדרש שלו אדם זקן ופשוט. קם הרב מלוא קומתו לכבודו. לאחר שהלך שאלוהו תלמידיו, "רבינו מה ראית לקום מפני אדם זה שהוא עם הארץ?"

אמר להם הרב: "הוא זקן יותר ממני, בטח כמה מצוות וצדקות הספיק לעשות יותר ממני, ואיך לא אקום מפניו?"

לאחר כמה דקות נכנס ילד קטן לבית המדרש... שוב קם הרב מלא קומתו. תלמידיו המה ראו כן ותמיהו מה ראה עכשיו הרב לקום מפני זאטוט זה? אמר להם הרב: "הוא נשמה טהורה שלא טעם טעם חטא, ואילו אני זקן ואין צדיק שיעשה טוב ולא יחטא. בטח כמה עוונות יש לי יותר ממנו, ואיך לא אקום מפניו?"

**"בְּרַכְנִי גַם-אֲנִי, אָבִי; וַיֵּשֶׂא עֵשָׂו קִלְוֹ, וַיִּבְרַךְ"
(בראשית כז, לח)**

"בשביל דמעות שבכה עשיו ואמר:

"ברכני גם אני, אבי" – זכה לכל הטוב הזה
(מדרש תנחומא)
ריבונו של עולם! עשיו, שהוריד לפניך שלוש דמעות, זכה לכל הטוב הזה, ואילו עמר, הבוכה כל היום בתפילה ובתחנונים, כלום אינו ראוי לגאולה!
הר מקוצק

ענין הבארות אשר חפר יצחק מלמדנו, שלעולם לא ירפה האדם את ידיו מלהמשיך את העסק אשר התחיל, אל יאוש ואל כשלון, וכמו שיצחק לא התייאש, עד שסוף סוף חפר ומצא באר שלא רבו עליה וקרא שמה רחובות.

וכל שכן בענינים רוחניים של שלום בית וחינוך ילדים שאסור להתייאש, מילה טובה

וקירוב לילד יכולה לשנות הרבה, בין בקשר של הילד עם הוריו, ובין בעליה הרוחנית שלו בלימוד תורה ובקיום מצוות.

**קריאת שמע
כנגד צואה**

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

כתוב בתורתנו הקדושה:

"וַיִּתֵּן תְּהִיָּה לָךְ עַל אֲזְנוֹךָ, וְהָיָה בִשְׁבִתְךָ חוֹץ וְחִפְרָתָהּ בֵּה וּשְׁבַת וּכִסִּיתָ אֶת צִאתְךָ... וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ". מכאן למדו חכמים שאסור לקרוא קריאת שמע או להתפלל או לברך או לדבר דברי תורה כנגד צואת אדם או מי רגליים (שתן) של אדם הנמצאים לפניו.

כמה צריך להרחיק מהם? אם הייתה הצואה או מי הרגליים מלפניו, צריך להתרחק מהם כמלוא עיניו, דהיינו שיתרחק ממנה באופן שלא יוכל לראותה. ואם הייתה מאחוריו, יתרחק ארבע אמות (2 מטרים בקרוב) ממקום שכלה הריח. ואם הייתה הצואה מן הצדדים, אם אינה נראית ממש, והוא רחוק ממנה ארבע אמות, רשאי להקל, ואפילו בצדדים שלפניו. ומכל מקום אם יכול להפנות גבו אל המקום שהצואה נמצאת שם, עדיף שיעשה כן.

גם מי שהוא סומא צריך להרחיק מצואה הנמצאת לפניו. וצריך שיתרחק באופן שאדם שראיתו בינונית אינו יכול לראות הצואה. וכן בלילה או בחושך שאין יכולים לראות, צריך להרחיק מן הצואה כנ"ל.

צואה או מי רגליים של בהמה חיה ועוף אין צריך להרחיק מהם, אא"כ יוצא מהם ריח רע. ואם אינו יודע אם יוצא מהם ריח רע אין צריך להרחיק מהם. ולכן המהלך ברחוב העיר ורואה צואה מותר לו לברך או לומר דברי תורה, כיוון שעל פי רוב היא צואת כלבים. אולם קורה לעיתים רחוקות שאדם נתקל בצואת חתול (לא מצוי כל כך כיוון שהם מצניעים את צואתם), וצריך לדעת שאין לקרוא כנגדה, כדין צואת אדם בשונה מצואת שאר בהמה חיה ועוף וכנ"ל.

בשעת פטירת הר"י מיגאש (רבנו יוסף הלוי מיגאש שחי לפני כ 850 שנה) נכנס אצלו הרמב"ם, שהיה כבן 7, ונישק את ידו ואמרו הרמב"ם ואביו ר' מימון שלא זכה הרמב"ם למה שזכה אלא באותה נשיקה שנישק את ידיו וברכו והאציל עליו מחכמתו.

וביאר מרן החיד"א שהיה קבוע בלב הרמב"ם ואביו שברכת מהר"י מיגאש עשתה פירות וכיון והאציל עליו מחכמתו וכבר נא' במדרש: שכל הטובה והממלכה שיש לזרעו של עשיו מפני שהחשיב את ברכת אביו יצחק וצעק צעקה גדולה ומרה באמרו **"ברכני גם אני אבי"**.

